

Arrest

nr. 349 505 van 30 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 3 september 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 november 2025 met refertenummer 132856.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2026.

Gehoord het verslag van J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, geboren te Ouled Yaich (Algerije) op X.

De verzoekende partij staat gekend onder een 10-tal aliassen.

Op 11 januari 2021 werd zij een eerste maal aangetroffen op het grondgebied.

De verzoekende partij zou eerder asiel hebben aangevraagd in Roemenië (2011), Kroatië (2013), Oostenrijk (2016), en Hongarije (2015).

De verzoekende partij werd bij vonnis van 27 februari 2020 van de correctionele rechtbank te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden voor feiten van diefstal.

De verzoekende partij werd bij vonnis van 22 december 2020 van de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 7 maanden voor feiten van diefstal.

Op 29 januari 2021 werd haar een inreisverbod betekend voor 6 jaar met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 juni 2021 werd zij opgesloten in de gevangenis van Sint-Gillis. Op 30 juni 2021 werd zij vrijgelaten met een bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij werd bij vonnis van 30 juni 2021 van de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden waarvan 14 maanden met uitstel voor 4 jaar, voor feiten van slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg.

Op 8 december 2021 werd zij opnieuw aangehouden wegens seining (bevel tot vangenneming en illegaal verblijf).

Diezelfde dag werd zij opgesloten in de gevangenis van Hasselt.

Op 10 maart 2022 kreeg de verzoekende partij een inreisverbod van 10 jaar omdat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De verzoekende partij diende op 11 april 2022 een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9bis van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet) die op 1 april 2023 onontvankelijk werd verklaard.

Op 4 februari 2023 trad de verzoekende partij in het huwelijk met W. B., van Belgische nationaliteit.

Op 17 februari 2023 heeft de verzoekende partij een aanvraag ingediend voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als partner van mevr. W. B.

Bij vonnis van 17 juli 2023 van de correctionele rechtbank te Leuven werd de verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden.

Op 8 augustus 2023 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 23 juli 2024 van de Raad werd het beroep verworpen.

Op 27 februari 2025 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende zijn een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad.

Bij arrest van 26 augustus 2025 van de Raad werd het beroep tegen deze beslissing verworpen.

De gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie nam op 3 september 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten

Naam: N.

Voornaam: K.

Geboortedatum: (...)1988

Geboorteplaats: Ouled Yaich,

Nationaliteit: Algerije

In de gevangenis gekend als zijnde R. A., geboren op (...)1996, onderdaan van Libië

Alias: R. A., geboren op (...)1996, onderdaan van Algerije; A. R., geboren op (...)1995 ; R. A., geboren op (...)1995, onderdaan van Libië; R. A., geboren op (...)1995, onderdaan van Libië; N. K., geboren op (...)1988 te Ouled Yaiche – Blida, onderdaan van Algerije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Zie motivatie beslissing tot weigering van het verblijfsrecht dd. 27.02.2025. Betrokkene stelde beroep in tegen deze beslissing, hetwelke werd verworpen bij arrest 331 461 dd. 21.08.2025.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene zijn paspoort is niet voorzien van een geldig visum, noch blijkt hij in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Betrokkene maakt het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen door de Belgische autoriteiten op 10.03.2022 voor een periode van 10 jaar om redenen van openbare orde. Het inreisverbod werd aan betrokkene een dag later betekend (12.03.2022) in de gevangenis van Hasselt, alwaar hij gekend staat als zijnde R. A., geboren op (...)1996, onderdaan van Libië. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen dit inreisverbod, waardoor het inreisverbod definitief en van kracht is. Verder blijkt nergens uit het dossier dat dit inreisverbod is ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat aan betrokkene reeds eerder op 29.01.2021 een inreisverbod voor een periode van 6 jaar werd uitgevaardigd en op 29.01.2021 betekend. Betrokkene heeft aan dit inreisverbod geen enkel gevolg gegeven. Bovendien maakte betrokkene zich na de betekening van dat inreisverbod opnieuw schuldig aan feiten van openbare orde. Vandaar dat een nieuw inreisverbod werd genomen ten aanzien van betrokkene, dewelke het reeds opgelegde inreisverbod van 6 jaar vervangt.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. Er werd een beslissing tot weigering van het verblijfsrecht dd. 27.02.2025. Betrokkene stelde beroep in tegen deze beslissing, hetwelke werd verworpen bij arrest 331 461 dd. 21.08.2025.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is nergens sprake in het dossier, evenmin heeft betrokkene minderjarige kinderen in het Rijk. Voor wat het gezins- en familieleven betreft: de aanvraag gezinshereniging diende geweigerd te worden middels bijlage 20, daarbij werd betrokkenes gezinsleven met zijn echtgenote uitvoerig besproken. Betrokkene tekende tegen de weigeringsbeslissing beroep aan, hetwelke werd verworpen op 21.08.2025. Ook de RvV ging uitgebreid in op betrokkenes gezinssituatie. Er kunnen heden dan ook geen beletsels blijken voor het nemen van huidige beslissing. Huidige beslissing hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven, toch voor zover betrokkene en zijn echtgenote

voldoende inspanningen leveren om dit gezinsleven op afstand te onderhouden, middels moderne communicatiemiddelen en periodieke bezoeken, referentiepersoon kan immers vrij in- en uitreizen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon er toch zouden voor kiezen elders, maar gezamenlijk, hun gezinsleven verder te zetten gezien betrokkene het verblijfsrecht niet kan genieten in België is dit uiteraard ook een optie. Uit niets immers blijkt dat zij als zij hun gezinsleven gezamenlijk zouden willen beleven in fysieke nabijheid, dat dit enkel in België zou kunnen. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het gezinsleven van betrokkene in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat de echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar meneer zijn land van herkomst of elders. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst, legaal verblijf, of nationaliteit, dient te verblijven. Het gezinsleven kan bijgevolg evenmin een belemmering vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat betrokkene vrij om verder contacten te blijven onderhouden vanuit het land van herkomst of elders waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven.

Betrokkene dient dan ook gevolg te geven aan het inreisverbod waar hij het voorwerp van uitmaakt.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, van artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de hoorplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel iuncto de motiveringsplicht, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“De beslissing stelt als volgt:

(...)

Verzoeker stelt dat deze beslissing in strijd is met hogere rechtsnormen, waaronder het internationaal recht en het EVRM, en dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen afdoende rekening heeft gehouden met zijn recht op privé- en gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM en de Belgische Grondwet.

Op 24.05.2022 heeft verzoeker samen met zijn partner, B. W., geboren (...)1986, met de Belgische nationaliteit (RRnr. (...)) een aangifte van huwelijk gedaan.

Op 04.02.2023 zijn zij officieel in het huwelijk getreden.

De echtgenote van verzoeker heeft de Belgische nationaliteit en woont in België.

Volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaronder in de zaak *Boultif t. Zwitserland* (2001) en *Üner t. Nederland* (2006), moet bij een beslissing tot verwijdering of niet-toelating tot het grondgebied gebaseerd zijn op een zorgvuldige belangenafweging waarbij het recht op gezinsleven centraal staat.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het gezinsleven op afstand kan worden uitgeoefend, maar onderschat hiermee de realiteit van het huwelijk en de bescherming die artikel 8 EVRM biedt. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geen rekening gehouden met de aard en duur van het gezinsleven en met de intensiteit van de relatie. Het huwelijk is namelijk een duurzame verbintenis. Verzoeker heeft een stabiel, duurzaam huwelijksrelatie. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft eveneens geen rekening gehouden met het belang van de Belgische echtgenote en de banden van verzoeker met zijn land van herkomst.

Het bevel om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn Belgische echtgenote. Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Boultif t. Zwitserland, Üner t. Nederland), moet een dergelijke inmenging proportioneel zijn en zorgvuldig gemotiveerd.

In dit geval is het bevel om het grondgebied te verlaten disproportioneel. Verzoeker heeft een duurzaam huwelijksrelatie met zijn Belgische echtgenote.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht verzoeker om naar Algerije terug te keren, wat leidt tot een mogelijk langdurige scheiding van verzoeker en zijn Belgische echtgenote. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt "Uit niets immers blijkt dat zij als zij hun gezinsleven gezamenlijk zouden willen beleven in fysieke nabijheid, dat dit enkel in België zou kunnen. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hindernissen die de voorzetting van het gezinsleven van betrokkene in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat de echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar meneer zijn land van herkomst of elders." Er dient echter op gewezen te worden dat de echtgenote de Belgische nationaliteit heeft en in België een leven heeft opgebouwd. Zij heeft al haar banden in België. Er kan dan ook niet verwacht worden dat ze zich vestigt in het land van herkomst van haar echtgenoot of elders. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus geen rekening gehouden met de duurzame banden van de echtgenote als met de duurzame huwelijksrelatie van verzoeker in België.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken stelt een standaardmotivering "betrokkene heeft geen geldig visum of verblijfsdocument" zonder een concrete afweging te maken van de familiale situatie, de banden van verzoeker met België en het recht op gezinsleven.

Het dient benadrukt te worden dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet terdege rekening heeft gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van verzoeker noch duur van zijn verblijf in de lidstaat.

In dit kader dient erop gewezen te worden dat verzoeker niet eens gehoord werd door de verwerende partij.

Uit vaststaande rechtspraak volgt dat de verwerende partij verzoeker dient te horen alvorens een voor hem nadelige beslissing te nemen (HvJ 11-12-2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003)

Dat de motivering van de beslissing minstens niet correct is gebeurd.

Dat deze motivering een wezenlijk onderdeel uitmaakt van de beslissing, zodat de beslissing dan ook geen enkel antwoord geeft op de wezenlijke problematiek van verzoeker.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 8 EVRM, artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, schending van de hoorplicht, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering Bestuurshandelingen.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert ook de schending aan van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet, en van artikel 17 van Richtlijn 2003/86/EG. De artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet zijn in casu niet van toepassing. De verzoekende partij legt bovendien op geen enkele concrete wijze uit waarom of op welke wijze de bestreden beslissing voormelde bepalingen zou schenden. Dit onderdeel van het enig middel is daarom niet ontvankelijk.

De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van de hoorplicht. Zij stelt dat de verwerende partij haar had moeten horen vooraleer ten aanzien van haar een negatieve beslissing te nemen.

De Raad wijst er echter op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze

nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het al dan niet geven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de hiernavolgende bespreking zal blijken dat de verzoekende partij hier niet in slaagt. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe haar argumenten de strekking van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden. De verzoekende partij maakt de schending van de hoorplicht niet aannemelijk.

Het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gestoeld op verschillende rechtsgronden. De verwerende partij motiveert immers als volgt in de bestreden beslissing:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene zijn paspoort is niet voorzien van een geldig visum, noch blijkt hij in het bezit te zijn van een geldige verblijfstitel

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Betrokkene maakt het voorwerp uit te maken van een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen door de Belgische autoriteiten op 10.03.2022 voor een periode van 10 jaar om redenen van openbare orde. Het inreisverbod werd aan betrokkene een dag later betekend (12.03.2022) in de gevangenis van Hasselt, alwaar hij gekend staat als zijnde R. A., geboren op (...)1996, onderdaan van Libië. Betrokkene tekende geen beroep aan tegen dit inreisverbod, waardoor het inreisverbod definitief en van kracht is. Verder blijkt nergens uit het dossier dat dit inreisverbod is ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat aan betrokkene reeds eerder op 29.01.2021 een inreisverbod voor een periode van 6 jaar werd uitgevaardigd en op 29.01.2021 betekend. Betrokkene heeft aan dit inreisverbod geen enkel gevolg gegeven. Bovendien maakte betrokkene zich na de betekening van dat inreisverbod opnieuw schuldig aan feiten van openbare orde. Vandaar dat een nieuw inreisverbod werd genomen ten aanzien van betrokkene, dewelke het reeds opgelegde inreisverbod van 6 jaar vervangt.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. Er werd een beslissing tot weigering van het verblijfsrecht dd. 27.02.2025. Betrokkene stelde beroep in tegen deze beslissing, hetwelke werd verworpen bij arrest 331 461 dd. 21.08.2025.”

De bestreden beslissing is aldus gegrond op artikel 7, eerste alinea, 1°, 2°, 3°, 12°, en 13° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(...)
12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf. (...)"

De Raad kan enkel vaststellen dat de verzoekende partij op geen enkele wijze betwist dat voormelde rechtsgronden in casu van toepassing zijn. Zij blijven dan ook overeind. De verzoekende partij betwist bovenvermelde motieven van de bestreden beslissing bovendien op geen enkele concrete wijze, en zij blijven dan ook overeind.

De verzoekende partij betoogt dat volgens haar de verwerende partij niet, of niet op afdoende wijze, rekening heeft gehouden met haar privé- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij wil laten uitschijnen, wel degelijk uitgebreid motiveert over het gezinsleven van de verzoekende partij. Zij motiveert namelijk als volgt:

"Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene is nergens sprake in het dossier, evenmin heeft betrokkene minderjarige kinderen in het Rijk. Voor wat het gezins- en familieleven betreft: de aanvraag gezinshereniging diende geweigerd te worden middels bijlage 20, daarbij werd betrokkenes gezinsleven met zijn echtgenote uitvoerig besproken. Betrokkene tekende tegen de weigeringsbeslissing beroep aan, hetwelke werd verworpen op 21.08.2025. Ook de RvV ging uitgebreid in op betrokkenes gezinssituatie. Er kunnen heden dan ook geen beletsels blijken voor het nemen van huidige beslissing. Huidige beslissing hoeft geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven, toch voor zover betrokkene en zijn echtgenote voldoende inspanningen leveren om dit gezinsleven op afstand te onderhouden, middels moderne communicatiemiddelen en periodieke bezoeken, referentiepersoon kan immers vrij in- en uitreizen. Voor zover betrokkene en de referentiepersoon er toch zouden voor kiezen elders, maar gezamenlijk, hun gezinsleven verder te zetten gezien betrokkene het verblijfsrecht niet kan genieten in België is dit uiteraard ook een optie. Uit niets immers blijkt dat zij als zij hun gezinsleven gezamenlijk zouden willen beleven in fysieke nabijheid, dat dit enkel in België zou kunnen. Uit het administratief dossier blijken geen onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van het gezinsleven van betrokkene in het land van herkomst of elders verhinderen, evenmin blijkt dat hij zijn gezinsleven enkel in België verder zou kunnen zetten. Het feit dat de echtgenote niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zouden kunnen volgen naar meneer zijn land van herkomst of elders. Het is hoe dan ook inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, (minstens) één van beide partners buiten zijn of haar land van herkomst, legaal verblijf, of nationaliteit, dient te verblijven. Het gezinsleven kan bijgevolg evenmin een belemmering vormen voor het nemen van huidige beslissing.

Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het staat betrokkene vrij om verder contacten te blijven onderhouden vanuit het land van herkomst of elders waar hij legaal kan binnenkomen en verblijven."

Uit het betoog van de verzoekende partij in haar enig middel blijkt dat zij het niet eens is met deze zienswijze van de verwerende partij, maar naast het loutere weergeven van haar eigen visie betwist zij voormelde uitgebreide en concrete motieven van de bestreden beslissing niet op enige concrete wijze. Het louter niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing volstaat vanzelfsprekend niet om aannemelijk te maken dat deze motieven ook kennelijk onredelijk zouden zijn.

De Raad oordeelde daarnaast in zijn arrest nr. 331 461 van 21 augustus 2025, naar aanleiding van het beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van 27 februari 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), en waarnaar in de

bestreden beslissing overigens ook verwezen wordt, reeds als volgt in antwoord op het derde middel dat de verzoekende partij in dat beroep aanvoerde, en dat de beweerde schending van artikel 8 van het EVRM omvatte:

“Ten overvloede merkt de Raad op dat de bestreden beslissing uitgebreid ingaat op het gezinsleven van de verzoekende partij in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad treedt de verwerende partij bij waar deze stelt dat er slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering en dat de verzoekende partij haar gezinsband kan bestendigen via moderne communicatiemiddelen en sporadische bezoeken van haar echtgenote in het buitenland. Het staat haar tevens vrij om de opschorting of intrekking van het inreisverbod te vragen. De verzoekende partij maakt met haar vaag en theoretisch betoog niet aannemelijk dat er op de Belgische Staat een positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM zou bestaan.”

Dit arrest is definitief en heeft gezag van gewijsde. Dit geldt dan ook eveneens voor de daarin vervatte motivering, zoals hierboven weergegeven.

De Raad merkt nog op dat de verzoekende partij ten tijde van haar illegaal verblijf in het huwelijk is getreden. Bovendien stond zij toen onder een inreisverbod van 10 jaar. Zodoende wisten beide partners dat het verblijf van de verzoekende precair was en konden zij er niet zomaar van uitgaan dat het huwelijk hun een verblijfsrecht op het grondgebied zou verlenen. Niets belet de echtgenote van de verzoekende partij om haar echtgenoot naar Algerije te volgen. De verzoekende partij zet geen concrete hinderpalen uiteen in haar verzoekschrift. Zij beperkt er zich toe te stellen dat haar echtgenote haar belangen heeft in België. Er wordt niet gepreciseerd welke belangen dit zijn. Niets belet de echtgenote van de verzoekende partij om haar banden met België vanuit Algerije te behartigen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43).

De verzoekende partij maakt de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij stelt verder kort dat zij ook haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM geschonden acht, maar zij maakt een dergelijk privéleven op geen enkele concrete wijze aannemelijk. Zij maakt een schending van artikel 8 van het EVRM op dit punt dan ook evenmin aannemelijk.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU